

Olivia Corio

Il·lustracions de
Claudia Petrazzi

El secret del Xef

edebé

LES AVENTURES D'EN

NAZAR
MALIK

Títol original: *Le avventure di Nazar Malik: Il segreto dello chef*

Text: Olivia Corio

Il·lustracions: Claudia Petrazzi

© 2021 Editrice Il Castoro, Milà

Drets negociats a través d'Ute Körner Literary Agent - www.uklitag.com

© Traducció: Anna Carreras i Aubets

© Ed. Cat.: Edebé, 2021

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

1a edició, octubre 2021

ISBN: 978-84-683-5421-7

Dipòsit legal: B. 10138-2021

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra: www.conlicencia.com; 91 702 19 70/ 93 272 04 45.

LES AVENTURES D'EN

NAZAR MALIK

El secret del xef

Olivia Corio

Il·lustracions de
Claudia Petrazzi

Traducció
d'Anna Carreras i Aubets

edebé

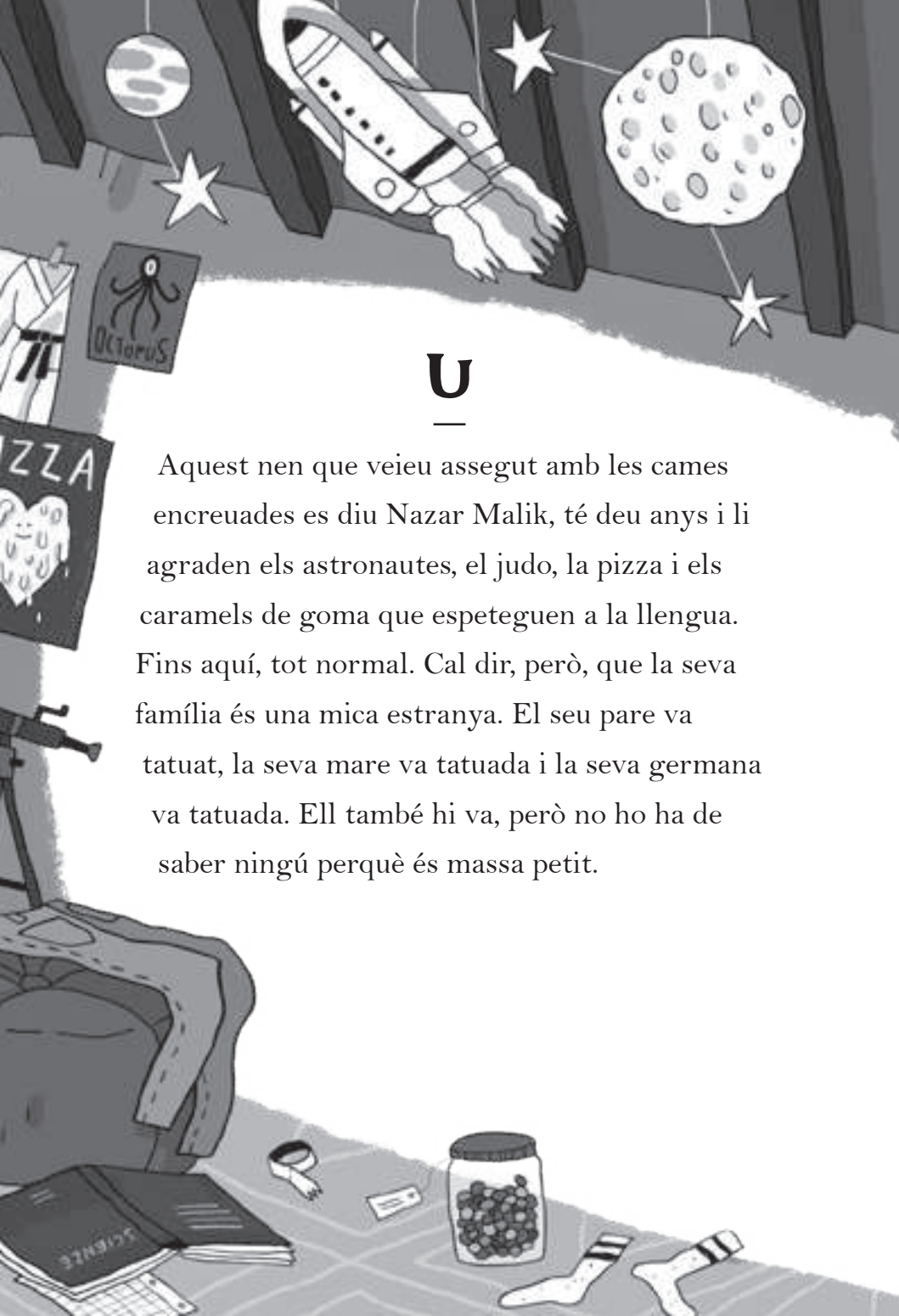

FIRST
MAN ON
THE
MOON

NASA

JUDO CLUB

P

U

Aquest nen que veieu assegut amb les cames encreuades es diu Nazar Malik, té deu anys i li agraden els astronautes, el judo, la pizza i els caramels de goma que espeteguen a la llengua. Fins aquí, tot normal. Cal dir, però, que la seva família és una mica estranya. El seu pare va tatuat, la seva mare va tatuada i la seva germana va tatuada. Ell també hi va, però no ho ha de saber ningú perquè és massa petit.

Per això cada matí es posa una samarreta màgica —que odia i a la qual anomena «la samarreta dels tirants de la vergonya»— que fa desaparèixer els tatuatges.

Quan se la posa, ningú pot veure el pop que té tatuat a l'esquena. Però és una molèstia ben gran. Es lleva, esmorza, es vesteix i ha de portar tot el dia una mena de segona pell que esborra qualsevol marca.

I l'any que ve encara serà molt pitjor. El pobre Nazar haurà de posar-se una samarreta de màniga llarga perquè li començaran a créixer els tatuatges dels braços. Sí, ho heu llegit bé. A ell, els tatuatges li creixen com els cabells. Ja els va passar el mateix al seu pare i a la seva germana, i al seu avi i a l'avi del seu avi, i així successivament. Tothom pensa que els tatuatges són cosa de la família, perquè al rètol de la botiga hi diu:

Però, en realitat, no és així. Als Malik els tatuatges els creixen com els cabells i les ungles. I quan alguna cosa no va pel bon camí, doncs bé, es fan reals. Heu vist mai un drac japonès de carn i ossos? En Nazar, sí! I no tan sols això.

Per exemple: un dia, el seu avi, quan ja era tan vell que gairebé no hi veia gens d'un ull i era sord i anava coix i contestava mitja hora després de fer-li una pregunta, va caure d'un transatlàntic.

Aquell any l'àvia també havia

insistit per emportar-se'l, perquè des que havia descobert els creuers, cada estiu obligava tota la família a fer la volta pel Mediterrani a bord del *Mystic*, el buc insígnia de la flota Seawalker de tres mil passatgers.

Però l'avi ja no era tan àgil com abans, quan als vaixells l'anomenaven el Puma per la velocitat amb què grimpava a dalt de tot del pal més alt del veler. Aquell dia, mentre l'àvia mirava com la mare d'en Nazar feia gimnàstica

aquàtica i el seu pare explicava a un hindú del Punjab el significat del tatuatge que portava al coll –un corb amb un dau entre les potes–, l’avi va caure del pont directe a les majestuosos onades. Una senyora va cridar en alemany:

Van avisar el capità.

La nau va girar, va dissenyar un cercle enorme d’aigua escumejant, va sonar la sirena i de seguida van venir dues barques salvavides. Només se sentia el xiscler feroç de les gavines.

Els passatgers del *Mystic* escodrinaven entre les onades, amb les mans agafades i un silenci espectral.

Va ser llavors quan l’avi va treure el cap de l’aigua a cavall d’una balena, amb la cara desencaixada i amb un ampli somriure desdentegat.

Va ser notícia als diaris, i l'àvia el va renyar etzibant-li un clatellot. Els Malik no es podien permetre sortir a la premsa. Mai. Enmig de l'eufòria d'aquell increïble salvament, ningú s'havia adonat que l'enorme cetaci tenia una àncora dibuixada sota l'ull esquerre, com la balena tatuada al braç de l'avi.

La cosa funciona així: els Malik es pessiguen el tatuatge i aquest pren vida com un geni que surt d'una làmpada. Però a en Nazar, que és el més petit de casa, se li ha prohibit alliberar el seu tatuatge. Diuen que tindria problemes, que la gent se n'adonaria de seguida i que tot plegat seria un bon embolic.

El seu pop, que es diu Otto, ha d'estar *quasi* sempre a l'esquena d'en Nazar, i això l'avorreix molt.

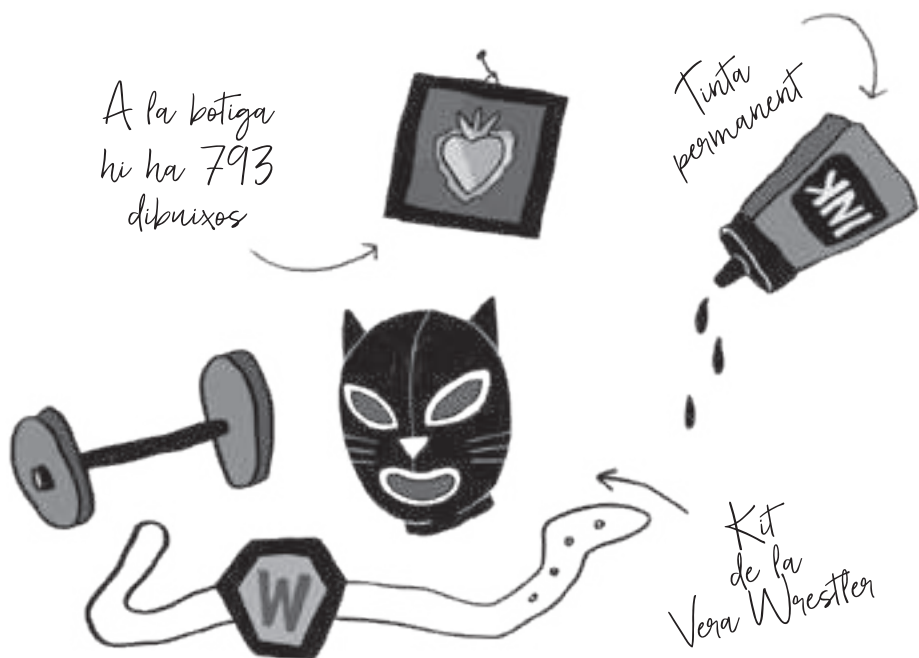
La mare i el pare d'en Nazar es passen el dia a la botiga tatuant els clients. De vegades, discuteixen. Quan no es barallen, fan les paus per preparar la propera disputa. Sempre estan molt enfeïnats. La seva mare es diu Esmeralda i és la dona més grossa i valenta del món. Però els seus tatuatges no prenen vida. Sempre estan escarxofats sobre les seves formes mantegoses perquè ella no és una Malik, sinó una persona normal, per dir-ho d'alguna manera.

«La vella Betsy»,
maquineta
per tatuar

Té els cabells llargs i negres recollits en un pentinat en forma de pinya i els ulls de color de cul d'ampolla. La boca és com un cor, sempre pintada de color vermell. El seu cos és la cosa més tova que existeix. A la cuixa s'hi ha tatuat un gat que ronca amb un llacet blau al coll, però no us deixeu enganyar. Els braços són un cau de calaveres i poden transformar-se en armes letals.

L'Esmeralda, de fet, va ser campiona regional de lluita lliure femenina durant sis anys seguits i encara avui, que ja no és una nena, si ha d'esclafar un pocavergonya no s'ho pensa dues vegades.

El pare d'en Nazar es diu Zeno i és l'home més vanitós que existeix sobre la capa de la terra. El seu primer pensament, quan es desperta al matí, és el bigoti dalinià que ha de mantenir a ratlla amb una pinta de serreta que fa nyic cada vegada que prem el botó, com si n'hagués de sortir una fulla de ganivet. Té els ulls grocs com els llops, el nas llarg i prim i un somriure una mica esgarrifós que mostra les dents de dalt, les dents de baix i fins i tot les genives.

Quan li mireu el cos tatuat, podeu fer la volta al món. A l'esquena, hi té un drac japonès que, amb la cua bifurcada, apunta cap a la natja esquerra, on una balena blava somriu feliç tot i que té un vaixell a l'estómac.

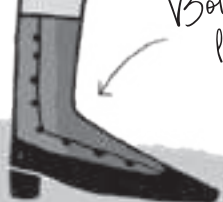
Cabells engominats com l'Elvis

Banyador a l'última moda

Botins ben pluents

Al llarg de la cama esquerra se li enrosca un calamar sencer en un remolí de flors de cirerer. A la panxa, hi dorm plàcidament una tigressa de Bengala. Al coll, hi porta un corb negre.

Rere les orelles, s'hi amaguen les urpes d'una bèstia àrtica desconeguda i, a l'avantbraç, hi trepa una pirata amb un punyal en una mà i un cor sangonós a l'altra, lligat amb una cinta on hi diu *Llibertat*.

La germana d'en Nazar, per la seva banda, es diu Meskerem; té catorze anys i és la seva pitjor enemiga. Té per missió convertir la vida del seu germà en un malson. En Nazar no recorda quan ella va començar a odiar-lo. Un dia jugaven tranquils: ella, amb una Barbie de cabells curts que es petonejava amb en Ken, i ell, amb dues Tortugues Ninja que protegien la parelleta de l'amenaça invisible de la matèria fosca.

L'endemà es va acabar tot. La Meskerem va decidir que ell era un mocós, que les Barbies eren summament avorrides, que els petons s'havien de fer de veritat encara que no sabés a qui, i que la matèria fosca no existia.

Però no aconseguia que ningú li fes petons per culpa dels ferros monstruosos que li havia posat el dentista. No tenia res més a fer que barallar-se amb en Nazar, només per emprendre-la amb algú.

La Meskerem Malik té tres tatuatges: una dona, anomenada Lady Alga, que se submergeix a l'aigua en saltar des d'un trampolí, un esquelet de cabrit i un ram de peònies a la cama.

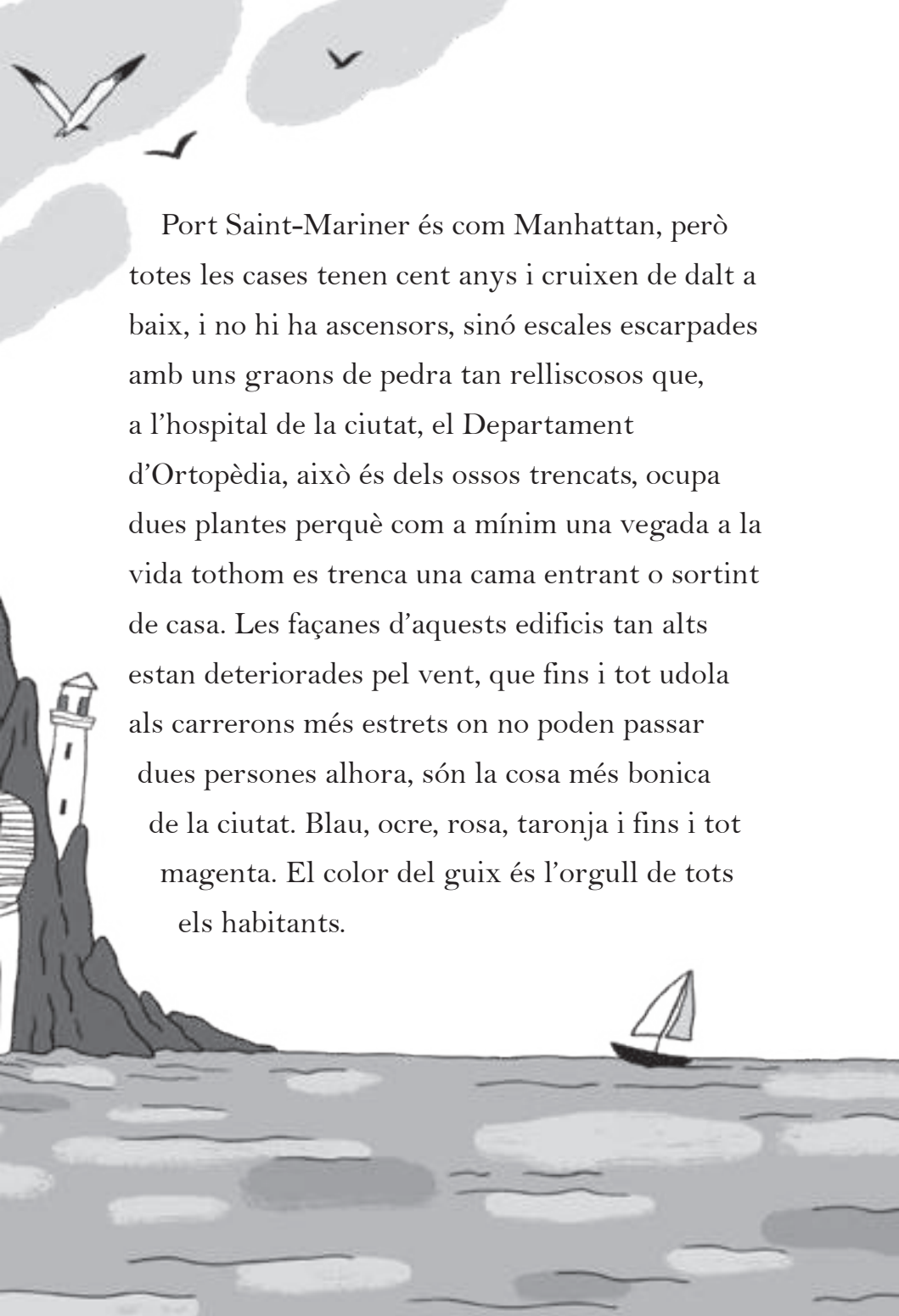

Li agrada cantar, però desafina moltíssim. També molesta els nois, que sempre acaben tocant els dos.

És un geni de les matemàtiques i adora l'esfalt d'ungles *rouge noir* (que vol dir 'vermell negre' en francès). Es defineix com una artista, però no sap quin és exactament el seu art. El seu passatemps és fer la punyeta a en Nazar, cosa que li surt bé perquè fa servir els tatuatges tot i tenir-ho prohibit. El pare, en Zeno, diu que abans dels divuit anys no s'és prou madur per manejar-los. Però la Meskerem els dona ordres, als tatuatges. I justament per això sempre aconsegueix portar problemes a en Nazar.

El pis on viu en Nazar és a l'onzena planta d'un dels edificis que hi ha davant del mar a Port Saint-Mariner. Si no heu sentit a parlar mai d'aquesta ciutat, feu el següent: agafeu una ciutat normal, amb les seves cases normals, els edificis de cinc plantes entre avingudes i places i carrers normals. Comprimi-la com si fos de plastilina, poseu-la entre dues roques enormes, punxegudes i molt estretes als peus d'una muntanya rocallosa que emergeix d'una badia on el mar és tan profund que sembla negre. *Et voilà.*

Port Saint-Mariner és com Manhattan, però totes les cases tenen cent anys i cruixen de dalt a baix, i no hi ha ascensors, sinó escales escarpades amb uns graons de pedra tan relliscosos que, a l'hospital de la ciutat, el Departament d'Ortopèdia, això és dels ossos trencats, ocupa dues plantes perquè com a mínim una vegada a la vida tothom es trenca una cama entrant o sortint de casa. Les façanes d'aquests edificis tan alts estan deteriorades pel vent, que fins i tot udola als carrerons més estrets on no poden passar dues persones alhora, són la cosa més bonica de la ciutat. Blau, ocre, rosa, taronja i fins i tot magenta. El color del guix és l'orgull de tots els habitants.